

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 16 Ἰουνίου 1958 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος ΙΓ'. Ἀριθ. 288 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ, ΤΑ ΑΤΟΜΑ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ἐνα φαινόμενον ἀρχαιοτάτης προελεύσεως καὶ πανανθρωπίνης ἐκτάσεως εἶναι καὶ ἡ συγκρότησις ὁμάδων πρὸς καλλιτέραν ἐπιτυχίαν σκοπῶν ἐπαγγελματικῆς, ἐπιστημονικῆς ἢ καὶ ἰδεολογικῆς φύσεως. Αἱ ὁμάδες αὗται ἐνισχύουν τὴν θέλησιν τῶν ἀτόμων, δίδουν εἰς αὐτὴν συγκεκριμένον σχῆμα καὶ ἀσκοῦν σημαντικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πολιτείας, ὥστε αὐτὴ νὰ ὑπολογίσῃ σοβαρῶς τὴν δραστηριότητα τῆς ὁργανωμένης ὁμάδος καὶ νὰ πραγματοποιῇ ἐνίοτε τὰς ἀπαιτήσεις τῆς.

Τὸ πνεῦμα τῆς ὁργανώσεως τῶν ἀτόμων παρ' εἰσέφρουσε τελευταίως καὶ εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν βίον, ὥστε πολλαὶ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις νὰ συσταθοῦν καὶ νὰ λειτουργοῦν ἐπὶ τῇ βάσει καταστατικῶν, ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐγκριθέντων.

Ἐὰν ὅμως αἱ ὁργανώσεις ἐκπληροῦν σοβαρὰν ἀποστολήν, προκειμένου περὶ ἐπαγγελματικῶν, ἐπιστημονικῶν, πατριωτικῶν ἢ κομματικῶν σκοπῶν, τίθεται τὸ ἐρώτημα κατὰ πόσον ὠφελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν αἱ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις.

Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα αὐτό, διότι ἡ Ἐκκλησία καθ' ἑαυτὴν ἀποτελεῖ θεοσύστατον ὁργάνωσιν μεταφυσικῆς προβολῆς. ἐπιδιώκουσα τὸν θεμελιώδη καὶ μοναδικὸν σκοπὸν τῆς συστάσεώς της, τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ μορφή τῆς ἐπιγείου συγκροτήσεως τῆς Ἐκκλησίας παρέχει πλουσίαν τὴν δυνατότητα τῆς καλλιέργειας πολλῶν κοινωνικῶν ἀξιών, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς μερίμνης διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τῆς ἐπαρκoῦς διαφωτίσεως τῶν ἐν σκότει πλανωμένων κτλ. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ τε θεμελιώδους καὶ τῶν ἐπὶ μέρους σκοπῶν ἔχει διασφραδισθῆ ὁλόκληρον σύστημα διοικήσεως, μὲ διοικητικὸν πυρῆνα τὴν ἐνορίαν καὶ ἰσότιμα ὅργανα διοικήσεως τὸν κληρικὸν καὶ τὸν λαϊκόν, τοῦ κληρικοῦ πάντως, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντος ἰδιαιτέραν ἐξουσίαν κατὰ λόγον θείου δικαίου. Ἐπὶ

πλέον δὲ ὅλων αὐτῶν ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν ἀκένωτον πηγὴν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, τὸν ἀπύθμενον ὠκεανὸν τῆς Θείας Χάριτος, τὸν μυστικὸν χώρον τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία πληροῖ ἅπαντας τοὺς ὅρους, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: μένει περιθώριον διὰ τὴν δρασιν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων;

Θεωρητικῶς ὄχι! Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Αὐτοδύναμος, Αὐτόφωτος, ὁλοκληρωμένη, ἀφ' ἑαυτῆς ἰκανή, δυνάμει τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνοικοῦντος Παναγίου Πνεύματος. Ἡ Ἐκκλησία κατήγαγε θριάμβους, ἐπεβλήθη διωκτῶν της, ἀπεκατέστησε τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, νοθευθεῖσαν ἀπὸ αἱρετικῶν καὶ ἐν γένει ἐνίκησε νίκην λαμπράν, χωρὶς τὴν συμπαράστασιν καὶ τὴν βοήθειαν ὁργανώσεων, μὲ τὴν εἰδικὴν νομικὴν σημασίαν τῆς λήξεως!

Ἐπὶ πλέον ὅλων αὐτῶν ἡ σχέσις μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ πιστῶν εἶναι σχέσις μητρὸς πρὸς τέκνα. Δύναται λοιπὸν νὰ παρεμβληθῇ τίποτε μεταξὺ πιστοῦ καὶ Ἐκκλησίας;

Τότε πῶς δικαιολογεῖται ἡ σύστασις τῶν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων; Κατ' ἀρχὴν αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἡθικὴν κατάπτωσιν, τὴν νεκρικὴν ἀδράνειαν τῶν ἐργατῶν καὶ στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἐσκεμμένην παρέκκλισιν τῆς Ἠγεσίας, ἐπὶ τῆς γῆς, πρὸς ἄλλοτρίους σκοποὺς ἢ δόγματα, τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν παράδοσιν, τὴν προδοσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας. Μεταξὺ τῶν γεννεσιουργῶν αἰτίων τῆς συστάσεως τῶν ἐν λόγῳ ὀργανώσεων δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ τὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τῶν νεωτέρων χρόνων, τὸ ὁποῖον ἠθέλησε καὶ αὐτὸν τὸν παράγοντα τῆς θρησκείας νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὑπὸ τὸ πρῶτον τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, μακρὰν τῶν περιορισμῶν τοῦ κρατοῦντος ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος.

Κυρίως ὅμως αἱ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις ἀποτελοῦν τὴν συγκεκριμένην ἔκφρασιν τῆς λαϊκῆς εὐ-

σεβείας καὶ τὸ σαφὲς σχῆμα τῆς ὑπὸ ταύτης νοσταλγίας τοῦ ὁρθοῦ κατὰ Χριστὸν τρόπου ζωῆς, τῆς ὁρθοδόξου πίστεως. Καὶ εἶναι γεγονός, ὅτι προσέφεραν πολυτίμους καὶ σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ θερησκευτικοῦ φρονήματος, εἰς τὴν περιφρούρησιν τῆς ὁρθοδόξου πίστεως. Δυνάμεθα μετὰ κύρους νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἰδιωκὴ πρωτοβουλία, ἐμφανιζομένη δ' αὖ τοῦ νομικοῦ κύρους τῶν ὁργανώσεων, ἀσφαλῶς θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀπωλέσει ἡ Ἐκκλησία (ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ὁρατῆς πραγματικότητος) πᾶσαν ὠφέλιμον ἐπαφὴν μὲ τὸν λαόν. Β'.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἔμφυτος ἀλλαξοψία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ πατριαστικὸν πνεῦμα μεταβάλλουν ἐνίοτε τὰς ὁργανώσεις εἰς ὑπερεκκλησίας, θεοποιούσας πρόσωπα καὶ ἀνευθερίστως διακηρύσσουσας οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολύ, ὅτι αὐταὶ προσφέρουν χάριν καλλιτέρας ποιότητος ἀπὸ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας προσφερομένην!

Παραλλήλως πολλὰ ἄτομα, χρηστὰ κατ' ἀρχὴν καὶ εὐσεβῆ, μεγάλα περὶ ἑαυτὰ ἐφραστάθησαν καὶ ἀναιδέστατα ἀνύψωσαν τὴν ἑαυτῶν κεφαλὴν ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνόμισαν ἐν τῇ ἀφελείᾳ ταν, ὅτι αὐτοὶ εἶναι Μεσσίαι καὶ Σωτῆρες, χωρὶς τοὺς ὁποίους ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ἐνταφιασθῇ.

Ἀπὸ τῆς πλεονείας αὐτῆς αἱ ὁργανώσεις ἀποτελοῦν καρκίνους καὶ περιυβρίζουν τὴν αὐθεντίαν καὶ τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐὰν ἰώρα εἰς αὐτὰ προσθέσωμεν τὴν περὶ τὴν ἀρχὴν σπουδὴν, τὴν ἐν τῇ διοικήσει φθοράν, τὴν τῶν ὑποψηφίων ἀντιζηλίαν, τότε ἔχομεν πλήρη τὴν ἀποσυνθετικὴν εἰκόνα τῶν ὁργανώσεων.

Ἄλλ' ὅπως εἰς ὅλα τὰ προβλήματα ὑπάρχουν αἱ μεσαῖαι λύσεις, οὕτω καὶ εἰς τὸ θέμα αὐτὸ ἡ ὁρθὴ λύσις εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ πλήρωμα. Αὐτὴ ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ ἀνυστακτος φρυκτωρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ φιλόστοργος Μητὴρ τῶν δυστυχῶν, τὸ Πάναγγον Παλλάδιον τῆς Χάριτος. Ὁ ἱερός κληρὸς καλεῖται νὰ ἀναλάβῃ τὴν πραγματικὴν καὶ ἡθικὴν ἡγεσίαν, στηριχθῇ ἐν οὐκ εἰς τὴν τοῦ ἀξιώματος ὑπεροχὴν, ἀλλ' εἰς τοῦ ἁγίου βίου τὴν λαμπρότητα. Πρέπει νὰ ἐξοβελισθῇ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τὸ κοσμικὸν πνεῦμα καὶ νὰ διαλάμψῃ τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀσκήσεως, κυρίως ὡς πρᾶξις. Πρέπει ἀκόμα ὁ Ἐκκλησιαστικὸς βίος νὰ ἐξυγιανθῇ ἀπὸ τὰς προτεσταντικὰς καὶ δυτικὰς ἐπιδράσεις καὶ νὰ καταστῇ κατὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ πρακτικὸν μέρος ὁρθόδοξος. Τότε καὶ αἱ ὁργανώσεις θὰ εἶναι θεραπαινίδες εἰς μίαν τοιαύτην Ἐκκλησίαν ὅπλα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας τροχοὶ τοῦ ἐξαστράπτοντος ἄρματος τῆς,

Αἱ ὁργανώσεις καὶ τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὰς ἄτομα θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι ὁ Θεὸς ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας ἀγρυπνεῖ ἀποτελεσματικώτερον ἀπὸ τὴν νοσταλέαν φροντίδα τῶν διὰ τὴν ὁρθοδοξίαν κατὰ συνέπειαν, ἀντὶ τῆς σπαρασσούσης ἀντιμαχίας, ἀντὶ τῶν φαρισαϊκῶν ἐλέγχων, ἀντὶ τῶν φαιδρῶν κομπορημοσυνῶν τῶν, θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσουν τὴν ἀποστολὴν τῶν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον καταρτισμὸν τῶν μελῶν τῶν, ὥστε αὐτὰ νὰ ἀποβοῦν ἀπὸ μέλη ὁργανώσεων, μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ὑπερκειμένης ἐθνῶν καὶ ἐθνικῶν ἐκκλησιῶν καὶ βιωμένης ὡς σεβασμοῦ πρὸς τὰ αἰώνια καὶ ἀμετά-

θετα ὅρια τῶν Μεγάλων τῆς ὁρθοδοξίας Πατέρων ! Γ'.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Ὁργανώσεων ἄς κλείσωμεν τὸ ἄρθρον αὐτὸ μὲ τὴν πραγματικότητα τοῦ ἰδικοῦ μας Ἀγῶνος. Αἱ ὑπάρχουσαι παρ' ἡμῖν ὁργανώσεις ἐκπληροῦν μίαν συγκεκριμένην τυπικὴν ἀποστολὴν· ἐξασφαλίζουν τὸ ἀπαραίτητον νομικὸν κύρος εἰς τὸ διωκόμενον κίνημά μας. Ζωογόνοιο ὅμως παράγων τοῦ κινήματός μας δὲν εἶναι ἡ ἔντασις ἀλλὰ ἡ ἔντασις. Δηλαδή δὲν προσφέρει ὑπηρεσίαν εἰς τὸν ἀγῶνα τὸ πλῆθος καὶ ἡ κομψότης τῶν ὁργανώσεων, ἀλλὰ μόνον ὁ ἀγνὸς ἐνθουσιασμός, ἡ ἐπαναστατικὴ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας μέθη.

Αὐτὸς ὅμως ὁ ἀγνὸς ἐνθουσιασμός, αὐτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ μέθη δὲν τροφοδοτοῦνται οὔτε ἀπὸ τὰ ἄρθρα τῶν καταστατικῶν, οὔτε ἀπὸ τὸν ἐγκλωβισμόν μερίδος ἀτόμων εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς ὁργανώσεως, ἐνὸς σωματοῖου.

Ἀνάτασις ψυχῶν, ἀφειδώλευτος ἀγάπη, ἀδιάσπαστος συνοχή, πίστις σταθερά καὶ εὐκρινὴς εἰς τὸν μυστηριακὸν χαρακτῆρα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρὸ παντὸς ἐξάμιτις τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ἰδοὺ τὰ στοιχεῖα, ποὺ διατηροῦν τὴν ἔντασιν τοῦ κινήματός μας.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἢ ἐὰν ἐξηγντλήθησαν, τότε καὶ τὰ μεγάλα σχέδια καὶ τὰ μεγαλόπνοα προγράμματα, καὶ τὰ λαμπρότερα συμβούλια, ἀποτελοῦν ἀχρηστον ὕλικόν, προσωρισμένον διὰ τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ἡ ἔντασις δὲν ἐξησθένησεν· ἡ καρδιά πάλλει· ὁ ἀγὼν συνεχίζεται. Καὶ τοῦτο διότι ὁ λαὸς μας δὲν ἔχει ἀκόμη ἐν τῷ συνόλῳ του διαφθαρεῖ, διότι ζεῖ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. Διεσχόμεθα κρίσιν, οὐχὶ ὅμως ἐπιθανάτιον.

Τὸ ὑπέρτατον μῆνυμα τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶναι ὁ ἀγὼν. Καὶ ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἀπαιτεῖ ἔντασιν. Ἀπὸ τὰς ὁργανώσεις καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῶν αὐτῆς τὴν στιγμὴν ἀπαιτεῖται κατὰ ὑπέρτερον τῆς δημιουργίας, κατὰ οὐσιαστικώτερον τοῦ θορύβου, κατὰ βαθύτερον τῆς ἐκτάσεως. *Ἀπαιτεῖται εὐκρινὴς καὶ ἀπρόσωπος φύσις χάριν τῆς ὁρθοδοξίας, θεωρουμένης ὡς λυχνίας*, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἄρῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀναξίας χείρας, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ σβύσῃ !!

Τὸ καταλάβουμε ;

Η

ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἀναγγέλλει εὐχαρίστως ὅτι ἐκδίδει

ΟΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΠΗΓΑ

(εἰς πρώτην ἐκδοσιν)

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΠΗΓΑΣ

Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Κων)πόλεως
Μαχητῆς Ὁρθοδοξίας (1580—1601)

Προεσιπράτονται συνδρομαὶ

Ἄς μὴ χάσῃ κανεὶς τὴν εὐκαιρίαν

Πηγὴ Ὁρθοδόξου Βιβλίου: Κάνιγγος 32

Ἀ θ ἡ ν α ι

Ἀποστολικὸν δίδαγμα

ΑΓΙΑΣΜΟΣ

(Ρωμ. Στ' 15-23)

Δὲν ἀρκεῖ νὰ μισήσῃς τὴν ἁμαρτίαν· δὲν χρειάζεται μόνον νὰ πιστεύσῃς. Ἐπὶ πλέον ὅλων αὐτῶν ὀφείλει ὁ Χριστιανὸς νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἁγιασμόν. Τὸ κεντρικώτερον δίδαγμα τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀπ. Παύλου εἶναι ὁ ἁγιασμός.

Τί ἐννοεῖ ὁμοῦς ὅταν λέγῃ ἁγιασμόν;

Ἡ λέξις ἅγιος κατὰ κυριολεξίαν ἀποδίδεται εἰς τὸν Θεόν. Ἡ ἐκκλησία ψάλλει «εἰς Ἄγιος, εἰς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν».

Ὡσαύτως κατὰ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐπαναλαμβάνεται ἡ φράσις τοῦ προφήτου Ἠσαΐου «Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ τῆς Δόξης σου», τὴν ὁποίαν ἤκουσε οὗτος ψαλλομένην ἀπὸ τὰ περιεπτάμενα χερουβίμ.

Διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς ἐννοοῦμεν, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀπολύτως ἀναμάρτητος, διότι οὔτε θέλει τὸ κακὸν καὶ τὴν ἁμαρτίαν, οὔτε δύναται νὰ τὰ ἔκτε λήσει. Ὅπως δὲ ἀκριβῶς εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ, τὸ χρῶμα του, ἡ διάπλασις τοῦ σώματός του, ἀποτελοῦν φυσικὰ τούτου ἰδιώματα, οὕτω πῶς καὶ ἡ ἀγιότης ἀποτελεῖ διὰ τὸν Θεὸν φυσικὸν ἰδιώμα.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἐκ φύσεως ἅγιος!

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ καταστή ἅγιος, δηλαδὴ νὰ κατανικήσῃ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς υπενθυμίζει τὴν σχετικὴν προτροπὴν τῆς Π. Διαθήκης. «Ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε, διότι γέγραπται· ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἰμι» (Α'. Πέτρου 1, 15-16).

Ἁγιασμός λοιπὸν εἶναι ἡ κατάστασις τῆς ἡθικῆς τελειότητος, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἀγωνιζόμενος κατὰ τῆς ἁμαρτίας πλησιάζει τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἁγιασμός αὐτὸς εἶναι οὐσιώδης προϋπόθεσις τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς γράφεται εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν: «Ἐλεγγὴν διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὗ χωρὶς-οὐδεὶς ὄψεται Κύριον» (Ἑβραίους 12, 14).

Ὁ ἁγιασμός ὡς νίκη κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐνσάρκωσις τῆς ἡθικῆς τελειότητος, συνιστᾷ καὶ τὸν πολὺτιμον καρπὸν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας καὶ ἀποτελεῖ τὸ γνῶρισμα τοῦ κατὰ τὴν κλήσιν τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἀνθρώπου. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει πρὸς τοὺς Ρωμαίους «Νῦν δὲ ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας δουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν, τὸ δὲ τέλος ζωὴν αἰώνιον» (Ρωμ. Στ' 22).

Ὅταν λοιπὸν λέγωμεν ἁγιασμόν ἐννοοῦμεν μίαν κατάστασιν σωφροσύνης, ἀγνότητος, ψυχικῆς καθαρότητος, ἀπαλλαγῆν ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος.

Ὁ ἁγιασμός ὁμοῦς ἐπὶ πλέον ἀποτελεῖ καὶ τὸ γεγονός τῆς Χάριτος· τὸ ἀποτελεσματὶ τῆς ἐπιδράσεως αὐτῆς ἐπὶ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, τὸν καρπὸν τῆς Χάριτος.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἅγιος κατὰ φύσιν· ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ γίνῃ ἅγιος κατὰ τὴν προαίρεσιν. Πῶς ὁμοῦς θὰ δυνηθῇ νὰ κατανικήσῃ τὸν ὄγκον τῆς ἁμαρτίας; τὰς μεθοδίας τοῦ Διαβόλου;

Μόνον μὲ τὸν προσωπικὸν ἀγῶνα; Ἡ πείρα ἐνὸς ἐκάστου καὶ τῆς ἱστορίας θέτει ὑπὸ ἀμφισβήτησιν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τοιοῦτου ἀγῶνος!

Ἀλλὰ καὶ εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιτύχῃ μίαν τοιαύτην νίκην, ὁ ἁγιασμός του δὲν θὰ εἶναι ἀπόλυτος, διότι ἡ ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἐνοχὴ ἀποτελεῖ γεγονός ἀκατανίκητον ἀπὸ μόνην τὴν ἀνθρωπίνην προσπάθειαν. Ὁ Δαυὶδ διακηρύσσει «ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνέληφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκύψησέ με ἡ μήτηρ μου» (50ὸς ψαλμὸς) ὑπαινισσόμενος καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἐνοχλήν. «Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι' ἐνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε...» (Ρωμ. Ε, 12) λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος!

Πῶς λοιπὸν ὁ ἁγιασμός τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶναι ἀπόλυτος, καὶ κατὰ τινα τρόπον εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν νίκα τοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ;

Μόνος ὁ ἄγῶν δὲν ἀρκεῖ· ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἐπε νέργεια τῆς χάριτος. Τοῦτο ὁμολογεῖ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, Παῦλος· «ἐξ αὐτοῦ δι' ὑμεῖς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις» (Α' Κορινθ. 1, 30), ὅπερ σημαίνει, ὅτι ὁ κυριώτερος, ὁ μοναδικώτερος συντελεστής τοῦ ἁγιασμοῦ ἡμῶν εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὸ λυτρωτικὸν αὐτοῦ ἔργον.

Διὰ νὰ καταστή ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος δεκτικὸς τῆς Χάριτος, πρέπει νὰ ἔχῃ ταπεινώσιν, ἀπλότητα, ἡθικὸν βίον. Ὁ ἁγιασμός τοῦ σώματος, δηλαδὴ ἡ ὑποταγὴ αὐτοῦ εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀρετὴν ἐφελκύνει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιφέρει καὶ τὸν ἁγιασμόν τῆς ψυχῆς. Ἐὰν δὲ ὁ ἁγιασμός τοῦ σώματος ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς προσπαθείας καὶ τῆς ἀσκήσεως, ὁ ἁγιασμός τῆς ψυχῆς πραγματοποιεῖται διὰ τῶν μυστηρίων καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐν γένει βίου. Ὁ δόξμος δὲ αὐτὸς ἁγιασμός τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἡ ὁλοκλήρωσις δηλαδὴ τῆς ἀνακαίνισσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Αὐτὴ μὲ τὴν διδασκαλίαν της, μὲ τὸν μυστηριακὸν της βίον, μὲ τὴν ἀσκήσιν καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὸ ὑπερκόσμιον βίωμα τῆς Ὁρθοδοξίας διὰ τῶν τύπων, τῶν παραδόσεων, τῶν ἀκολουθιῶν κ.τ.τ. ἐξασφαλίζει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸν Ἁγιασμόν καὶ τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ὁ ἁγιασμός δὲν ἐπιτυγχάνεται οὔτε μὲ τὴν διάνοιαν, ὥς ἐπιδιώκουν οἱ προτεστάνται τονίζοντες πρὸ παντὸς τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλ' οὔτε καὶ μὲ τὸν Νόμον, ὥς ἀγωνίζεται ἡ Λυτικὴ Ἐκκλησία, τονίζουσα τὸ κῆρος τοῦ Πάπα, ὥς ἐξουσίας· ὁ ἁγιασμός εἶναι κυρίως ἀλλοίωσις ἐσωτερικῇ, κέντρον ἔχουσα τὴν καρδίαν; «ἄνω σχῆμεν τὰς καρδίας» προτρέπει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Εἶναι λοιπὸν ὑπερβολὴ νὰ εἴπωμεν, ὅτι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος πίστις καὶ λατρεία προσφέρει τὸν ἁγιασμόν;

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

Ὁ πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος σεβασμὸς μας εἶναι δικαιο-
λογημένος, διότι ἀποτελεῖ τὴν ἰσχυρὰν Ἀκρόπολιν τοῦ
Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ, τὸν πᾶμφοτον φάρον, τὴν ἰσχυ-
ρὴν κυματοθραύστην. Ὅσακις λοιπὸν μᾶς δίδεται εὐκαι-
ρία παρουσιάζωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μερικoὺς ἐκ
τῶν θησαυρῶν του. Ἡδὴ παραθέτομεν ἄρθρον τοῦ ὁμο-
λογιωτάτου μοναχοῦ Θεοκλήτου, γνωστοῦ εἰς τοὺς ἀνα-
γνώστας μας, ἀναδημοσιεύομεν ἀπὸ τὸ περιοδικὸν τῆς
Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου «Ἅγιος Παῦλος» (65) τὸ θέμα
τοῦ ἁρθρου καὶ αἱ διατυπώμεναι ἀρχαὶ εὐρίσκουν ἡμᾶς
συμφώνους καὶ ἐνισχύουν τὸ φρόνημά μας, τὴν ἐμμονὴν
μας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, εἰς τοὺς Πατέρας.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Εὐαγγέλιον καὶ πατέρες εἶναι ἡ ἀδιάστατος πνευ-
ματικὴ συζυγία, ἡ ὁποία συνιστᾷ καὶ θεμελιοῖ τὴν
ἀγίαν καὶ Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τὴν
ἀσφαγὴν πέτραν τῆς ἀληθείας. Εἶναι τόσο στενῶς
ἠνωμένοι αἱ δύο αὐταὶ ἔννοιαι, ὥστε νὰ μὴ δύνα-
ται νὰ νοηθῇ τὸ ἓν ἀνευ τοῦ ἄλλου, τὸ Εὐαγγέλιον
δίχως Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πατέρες ἀνευ
Εὐαγγελίου.

Ἐντεῦθεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θὰ ἡδύνατο
προσφυῶς νὰ καλῆται ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων.
Διότι τὴν ὑπερφυᾶ παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Πατέρων ἐμάθο-
μεν. Τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Εὐαγγελίου Χάριτος τοῦ
Χριστοῦ οἱ Πατέρες ἔδωκαν εἰς τὸν κόσμον. Τί θὰ
ἦτο ἡ Ἐκκλησία δίχως «τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ
Λόγου», τοὺς «ὀπλίτας παρατάξεως Κυρίου», τὰ
«ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»; Ἰδετε τὸν κοινὸν
τοποῖησαντα τὴν Ἐκκλησίαν Προτεσταντισμὸν. Κα-
ταμάθετε τὰς ἀντορθόδοξους καινοτομίας, τὰς ἀρέ-
σεις, τὰς υπερβολάς, τὴν ἐγκοσμιότητα τῆς Ρωμαιο-
καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὑποκαταστήσας τὴν δι'
Ἁγίου Πνεύματος ποριζομένην ἀκράδαντον αὐθεν-
τίαν τῶν Πατέρων, διὰ τῶν ἐξ ὑψηλοφροσύνης ἐπι-
σφαλῶν ἀνθρῶ ἰνῶν συλλογισμῶν. Φοβήθητε τὴν
ἐπιφανομένην νόθευσιν τοῦ Εὐαγγερίου ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ ἡμῶν ἐκ τῆς μακρύνσεώς μας ἀπὸ τοὺς Ἀ-
γίους Πατέρας.

Ἀποτολμᾷ ὁ λόγος νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι οἱ Ἀ-
γιοὶ Πατέρες ἀποτελοῦν τὰ ἀσφαλῆ μέτρα τῆς περὶ
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καθολικῆς καὶ ἐπὶ μέρος ἀ-
ληθείας. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ὀξυδερκεῖς τῆς Ἐκκλησίας
ὀφθαλμοί, τὰ πυρίπνοα στόματα, οἱ θεοεῖκελοι δι-
δάσκαλοι, οἱ ἀπλανεῖς ὁδηγοί, οἱ φρονικοί ἐρμηνεῖς
τοῦ Εὐαγγελίου, ὡς θεωρίας καὶ πράξεως. Ἐδωκαν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ μὲν, τὴν δογματικὴν αὐτῆς
διδασκαλίαν, τοὺς Κανόνες, τὰς Παραδόσεις, τὸ δέ,
κατέλιπον εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν θεῖαν βιοτίαν τῶν
ὡς ὑπόδειγμα ζωῆς καὶ μιμήσεως, καθιερώσαντες
τὸ διάγραμμα τοῦ ἐριτίμου πλοῦτου τῆς ὀρθοδόξου
πνευματικότητος. Ἄνθρωποι αὐτοί, διὰ πολυμύ-
χθων ἀσκητικῶν ἀγώνων καὶ ἐκ Θεοῦ συναντιλή-
ψεως, κατεστάθησαν φορεῖς τῶν ἐπιλάμψεων τοῦ
«Πνεύματος τῆς ἀληθείας», σκεύη καθαρὰ τῶν
θειῶν ἐνεργειῶν, Θεοφόροι, Χριστοφόροι καὶ Πνευ-
ματοφόροι, καὶ οὕτως ἀπέβησαν δι' ἡμᾶς ἡ ἀκρι-
βὴς στάθμη τῆς περὶ Θεοῦ καὶ Ἐκκλησίας Ἀλη-
θείας. Ἄνθρωποι καὶ ἡμεῖς, φέροντες ἐκ κληρονο-
μικῆς ἀναδοχῆς, ἐξ ἀμελείας, ἀγνοίας καὶ ἡδονῶν
τοῦ βίου, ἡμικρυφωμένην τὴν θεῖαν εἰκόνα ἐκ τοῦ ἐν

τῇ καρδίᾳ ἐπιπροσθούντος νέφους τῶν ψεκτῶν πα-
θῶν, ἀμοιροῦμεν τῶν ἀκτίστων ἀκτίνων τοῦ Πνεύ-
ματος, τάλαιπῶρος πλανώμενοι ὑπὸ τῶν ἀτάκτων
ἐπιθυμιῶν τῆς καρδίας καὶ τῶν ἰνδαλμάτων τοῦ ἐ-
σκοτισμένου νοῦς ἡμῶν. Ἰδοὺ ποῖα ἡ διαφορὰ με-
ταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Πατέρων, καὶ πόσῃν ἀνάγκῃν
ἔχομεν αὐτῶν ἐν τῇ πορείᾳ ἡμῶν ὡς Ἐκκλησίας,
εἰς τὸν βίον τῆς ὁποίας μετέχομεν εἴτε ὡς χαρισμα-
τοῦχοι, εἴτε ὡς ἀπλοῦς λαός, εἴτε ὡς Ποιμένες, εἴτε
ὡς ποιμαίνόμενοι.

* *

Ὁφείλομεν νὰ καταστήσωμεν συνείδησιν, ὅτι ἂν
οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κατάρθωσαν νὰ ἐπι-
σπάσουν τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτιστικοῦ Πνεύματος,
τοῦτο ἐπέτυχον δυνάμει τῆς ἀγιότητός των, ὅτι μό-
νον ἡ κάθαρσις τῶν παθῶν ἄγει εἰς τὴν γνῶσιν τῆς
ἀληθείας. Διὸ καὶ ἡ μεγαλύτερα νοθεία εἰς τὴν θεο-
λογίαν μας καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν βίον τῶν Ὁρ-
θοδόξων, συντελεῖται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λειτουργοὺς
αὐτῆς καὶ διδασκάλους, οἱ ὁποιοί, ἐνῶ ἐμφανίζονται
ὡς ὑπεύθυνοι ἐρμηνεῖς τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλη-
σίας, ἐν τούτοις νοθεύουν τὴν διδασκαλίαν τῆς διὰ
τῆς ἀναμίξεως προσωπικῶν ἀντιλήψεων μετὰ τὴν ἐν
ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διδασκαλίαν τῶν Πατέρων. Οἱ
αἰρεσιάρχαι ἀποτελοῦν τὴν ἰσχυροτέραν ἀπόδειξιν,
ὅτι πᾶσα ἐκτροπὴ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ κανόνος τῶν Πα-
τέρων ἄγει εἰς πλάνας καὶ ἀπώλειαν. Οἱ αἰρεσιάρ-
χαι ἦσαν εὐλαβεῖς μὲν καὶ τῶν Γραφῶν ἐγκρατεῖς.
Ἐστερημένοι ὅμως τοῦ φωτός, ὅπερ κατηύγαγε τὰς
ψυχὰς τῶν Πατέρων, «ἐναυάγησαν περὶ τὴν πίστιν».
Ἀείποτε ὑπῆρξεν αἴτημα, ἐκ τῶν θεμελιωδῶν
τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ μετὰ πίστεως οἰκείω-
σις καὶ παρακολούθησις τῆς ζωῆς τῶν Πατέρων,
«ὡς ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασσιν τῆς ἀναστροφῆς».
Ἡ Ἐκκλησία εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, διότι «φωστῇ»

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς ἐν Λουτρακίῳ Ἱερᾶς Μο-
νης Ἁγίας Τριάδος (Γερωντίσης Χριστοδούλης).
Διακρίνονται οἱ ἱερεῖς Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος Πεν-
ταράκης καὶ ὁ ἱερεὺς Γρηγόριος Παπαβλάχος.

ρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας», καθιερεῖ εἰς τὸ διηνεκὲς τὸ ἀπρόσβλητον κύρος αὐτῶν.

Ὡστε ἡ Ἐκκλησία, διὰ τὴν κατευθύνεται ἀπλάνως πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἰδιαζούσης ἡμῖν τοῖς ἀνατολικοῖς ὁρθοδόξου πνευματικότητος, εἶναι ἀπαραίτητον, ὅπως οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι αὐτῆς μὴ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὴν Πατερικὴν διδασκαλίαν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς αὐτῆς, νοθεύοντες τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ προφάσεων ἐν ἁμαρτίαις.

Μία ἐκτροπὴ θεμελιώδους σημασίας εἶναι ἡ παραθεώρησις τοῦ ἀσκητικοῦ-Μοναστικοῦ πνεύματος, ὅπερ χαρακτηρίζει τὸν βίον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἐντεῦθεν ἀπορρέουν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σκάνδαλα, ἡ μείωσις τῆς ἀγιότητος, ἡ ἐξάπλωσις τῆς ποικιλοφύρου πλάνης ἐν τῇ θεολογίᾳ καὶ τῇ ἡθικῇ καὶ πνευματικῇ ζωῇ τῶν χριστιανῶν. Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς λιτότητος καὶ τῆς ἀσκητικότητος τῶν Πατέρων, ὑπὸ τῶν φυσικῶν διαδόχων αὐτῶν καὶ τοῦ «φιλοῦντος ἐξομολοῦσθαι τοῖς ἀρχουσὶ» εὐαγώγου λαοῦ, πορευομένων τὴν λεωφόρον τῆς ἐγκοσμίου εὐδαιμονίας.

Ἐντεῦθεν ἡ παραχάραξις τῆς γνησίας χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἡ ὁποία ἀρχεται ἀπὸ τῆς ὁδυνηρότητος τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου, διέρχεται διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς Του καί, διαγράφουσα ἀπείρους κύκλους μεταξὺ τῶν δύο τούτων συγκλονιστικῶν πόλων τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, καταντᾷ ὡς θρίαμβος εἰς τὴν ὄρασιν τῆς αἰωνιότητος. Καὶ οὕτω, πρὶν ἀνέλθῃ τις ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ὅστις «ἐπαθε τύπον ὑπολιμπάνων ἡμῖν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς Ἱχνεσὶν Αὐτοῦ»-εὐρίσκειται ἐν κοσμικῇ μακαριότητι, ὡς ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως χαίρων!

Ἀλλὰ τὸ κακὸν-Σατανᾶς-δὲν ἐμφανίζεται ποτὲ γυμνός. Καλύπτεται ὁ μυρμηγκολέων αὐτὸς ὑπὸ γοητευτικώτερας μορφᾶς εὐσεβείας, διὸ καὶ καθίσταται δυσκαταγώνιστος, ὀχυρούμενος τεχνήντως ὀπισθεν διαφόρων εὐσεβῶν συνθημάτων. Ἐὰν ἦτο τετραχηλισμένος ὁ διάβολος, ὅστις «πλανᾷ τὴν οἰκουμένην», ὡς ἀπαισίως δόσμορφος, θὰ κατεβύλλετο εὐκολώτατα. Ἀλλ' ἡ δύναμις του ἔγκειται εἰς αὐτὴν τὴν φωτοφάνειάν του, εἰς τὰς περὶ ἀγάπης Θεοῦ καὶ τοῦ πλησίον θεωρίας του, εἰς τὰ δάκρυά του ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (!), εἰς τὰς τάσεις δημιουργίας μιᾶς «νέας καὶ ὑγιούς τάξεως πραγμάτων», εἰς τὸν πόθον τῆς ἄρσεως τοῦ «σατανικοῦ» σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀναπροσαρμογὴν τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὰ σύγχρονα δεδομένα, εἰς τὴν ἀναψηλάφησιν θεολογικῶν, ἡθικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων, διότι, ναὶ μὲν ὁμιλεῖ ὁ Σατανᾶς-οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὁρῶς ἐδογματίσαν, ἀλλὰ ἡ πρόοδος τοῦ κόσμου, αἱ ἀνάγκαι τῆς νέας κοινωνίας, ἡ ὑψώσις τῆς διανοητικῆς στάθμης τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀσύλληπτος ἐξέλιξις τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅλα ταῦτα, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπιβάλλουν τὴν ἐπανατοποθέτησιν τῆς

Ἐκκλησίας ἐπὶ συγχρονισμένων βάσεων.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία βροῦν πρὸς τοὺς πλανωμένους: «Οὐ γὰρ ἀγνοοῦμεν τὰ νοήματα αὐτοῦ», τοῦ Σατανᾶ. Καὶ οἱ Πατέρες «οἱ ὀπλῖται παρατάξεως τοῦ Κυρίου»-ἐμπεδώσαντες ὁρθοδόξως τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισαν τὸν ἀφορισμὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας παντός, ὅστις ἤθελεν ἀφαιρέσει ἢ προσθέσει εἰς ὅσα καλῶς αὐτοὶ ἐδογματίσαν καὶ παρέδωκαν.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτηθῶμεν Ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχη τὸ αἷμα τῆς ἀσκητικότητος τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὰς ἐκτροπὰς αὐτάς; Πολλοὺ γε καὶ δεῖ. Ἡ ἀσκησις ἀνακύπτει ὡς ἀναγκαιότης πρὸς ἄρσιν τῆς ἐν ἡμῖν ἀντινομίας, βεβαιουμένης εὐαγγελικῶς μὲν, διὰ τῆς «στενῆς καὶ τεθλιμμένης ὁδοῦ», διὰ τῆς «βίας», διὰ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ νηστειῶν τοῦ Κυρίου, διὰ τῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ «ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε» κ. λ. π., ὡς καὶ διὰ τοῦ «ὑποπιασμοῦ τῆς σαρκός», τοῦ «ἀντιστρατευομένου νόμου» τοῦ θείου Παύλου, διὰ τῶν «σκληρῶν ὁδῶν» τοῦ προφήτου Δαβὶδ ὡς καὶ τῶν ἄλλων συναφῶν χωρίων τῆς Γραφῆς, Πατερικῶς δέ, διὰ τοῦ ἁγίου βίου τῶν Πατέρων καὶ αὐτῆς τῆς διδασκαλίας τῶν.

Ἡ φύσις τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀσκητική, ὡς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τοῦ γεγονότος τῆς ἀνορθώσεως τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, φέροντος παρὰ τοῦτο τὴν αἴσθησιν τῆς τραγικῆς δαστάσεως τῆς βουλήσεώς του, ἐκφαινομένης εἰς τὰς τραγωδίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, —διὰ τὴν ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τὴν θύραθεν σοφίαν— καὶ κατοπιριζομένης εἰς τὰ μεγάλα ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, τοῦ Ἰψεν, τοῦ Δοστογιέφσκυ, καὶ ἐξαίρετως εἰς τὴν «Τραγῶδιαν τῆς ζωῆς» τοῦ Ἰσπανοῦ Μικαὲλ Οὐναμούντο.

Τὴν τραγικότητα αὐτὴν ἔζησεν ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας ἀναδυθεῖσα ἀπὸ τὸ ἴδιον αἷμα τῆς καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἐκλεκτὰ τέκνα τῆς Ἐρήμου, οἱ Ἄγιοι, βεβαιώσαντες τὴν ἀναγκαιότητα τῆς τραχείας ταύτης ὁδοῦ, διὰ τῶν κλαυθμῶν των, τῶν κακοπαθειῶν, τοῦ ἱεροῦ πένθους των, τῶν μακρῶν νηστειῶν καὶ ἀγρυπνιῶν των καὶ τῶν ἀδιαλείπτων προσευχῶν. Ὡς καὶ τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων ἐχύθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτὴν διείστασιν, συμπλακέντων μετὰ τὸ κακόν, ἄχρως καὶ αὐτοῦ τοῦ Πρωτομάρτυρος Χριστοῦ, τοῦ «ἀρχηγοῦ καὶ τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν».

Ἰδοὺ ποῖον εἶναι τὸ βάθος τῆς ἀσκητικότητος, ἱξικνουμένης μέχρις αὐτῆς τῆς τοῦ αἵματος χύσεως, ὡς βεβαίον, κατὰ μυστικὸν τινὰ τρόπον, ὁ μέγας τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος Παῦλος. «Καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἵματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις». (Ἑβρ. θ', 22). Ὁ ἴδιος Παῦλος ἐνθαρρύνων εἰς τὰς θλίψεις των τοὺς πιστοὺς καὶ δίδων οἶονεὶ τὸ διάγραμμα τῶν ἐν Χριστῷ κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀγωνιζομένων, γράφει: «Οὐπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι». (Ἑβρ. ιβ', 4),

Κατὰ ταῦτα, λόγῳ τῆς ἀμέσου σχέσεως ἀγιότητος βίου καὶ ἀληθείας, πρέπει νὰ ἀπελπισθῶμεν, ὡς Ἐκκλησία, ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα ἐκπληρώσεως τῆς ἐν γῇ ἀποστολῆς μας, ἡ ὁποία κατὰ βάθος εἶναι

Ἀπὸ τὴν φιланθρωπικὴν
ὁράσιν τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

«Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνῃ παντὶ
τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν»
(Ρωμ. Β, 10)

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς νέα ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὴν, κατὰ τὸ δυνατόν, περιθαλψὴν τῶν ἀπόρων αὐτῆς μελῶν. Βεβαίως ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι κατ' ἀρχὴν μεταφυσικός, ἀπευθύνεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκει νὰ σώσῃ διὰ τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας καὶ τῆς χάριτος· ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ σῶμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀσθένεια ἢ ἡ ὑγεία ἐπιδροῦν ἐπὶ τῆς προόδου τῆς ψυχῆς καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζεῖ ἐν ἀπομονώσει, ἀλλ' ἐν ἀδελφικῇ ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, δι' αὐτὸ καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἀρχαί, τὰ κοινωνικὰ ἰδεώδη πρέπει νὰ καλλιεργοῦνται συστηματικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, θεωρούμενα ὡς καρποὶ πίστεως. Ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ρητῶς λέγει: «ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος

καθολικὸς ἁγιασμὸς ἡμῶν, «οὐ ἄνευ οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον» χωρὶς τὴν οἰκείωσιν τοῦ ἀσκητικοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων, ὅπερ θὰ μᾶς καταστήσῃ ἱκανοὺς νὰ ἐξαρθώμεν εἰς τὴν περιωπὴν τῆς γνώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣν παρέδωκαν ἡμῖν «ἀνθρώποι ὑπὸ πνεύματος Θεοῦ φερόμενοι».

Ἡ σημερινὴ ἀξιόδακτος παρακμὴ τοῦ Μοναχικοῦ θεσμοῦ, ἀποτελεῖ ἀνάκλασιν τοῦ ἐμπολιτευομένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀντισκητικοῦ πνεύματος, γεγονὸς τὸ ὁποῖον παρέχει τὸ μέτρον τῆς πνευματικῆς πτωχείας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥς τιнос ὁ Μοναχισμὸς εἶναι «τὰ νεῦρα» κατὰ Χρυσόστομον.

Ὡς ἐκ τούτου, πῶς δυνάμεθα ἄνευ ἀγιότητος, ταπεινώσεως, ἀγάπης καὶ φωτισμοῦ νὰ ὁμιλῶμεν περὶ Ὁρθοδοξίας, ἐφ' ὅσον στερούμεθα τῶν φυσικῶν ἐκείνων ὀργάνων, τὰ ὁποῖα πορίζουν εἰς ἡμᾶς τὴν γνώσιν τοῦ βίου τοῦ πλούτου αὐτῆς; Διότι, ἐν ἐσχ' τῇ ἀναλύσει, τί ἄλλο εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μας ἢ ἀδαμαντίνη, εἰμὴ κατάκτησις τῆς ἀγιότητος ὡς ἀληθείας, ὡς ζωῆς, ὡς ἡθικοῦ κάλλους, ὡς ἐλπίδος, ὡς, ἐν πάσῃ περιπτώσει, συνισταμένης τῶν θειοτάτων αἰτημάτων τοῦ ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου, ἡ κρᾶζομένων ἐν τῇ μεγαλῷ δαίᾳ λειτουργικῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας;

Ἰδοὺ διατὶ ἡ ὁδὸς τοῦ κλανυμοῦ εἶναι ἡ μόνη, ἣτις ἀπέμεινε σήμερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς ἀπόπλυνσιν τῶν «σπίλων καὶ τῶν ρυτίδων», πρὸς συνειδητὴν ἐν πνεύματι ἀνασύνδεσιν μὲ τοὺς Πατέρας, πρὸς πλατυσμόν εἰς τὰς ἀπείρους διαστάσεις τῆς Ὁρθοδοξίας, πρὸς οἰκείωσιν τοῦ ἡγαπημένου Χριστοῦ τοῦ Ἐρωτος τῶν Πατέρων πρὸς δικαίωσιν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν χριστιανικοῦ ὀνόματος, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ἁγιον Ὅρος 8) 21.2.1958

Μοναχὸς ΘΕΟΚΑΛΗΤΟΣ ΑἰΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

νεκρὸν ἐστίν, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν» (Ἰακ. Β, 26). Ὁ αὐτὸς ἐπίσης Ἀπόστολος τονίζει: «ῥησκαία καθαρά καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου» (Ἰακ. Α, 27).

Οὐδεμίαν ὁθεν ἀντίρρησης χωρεῖ ἐπὶ τῆς κεφαλαιώδους σπουδαιότητος τοῦ ἔργου τῆς φιλανθρωπίας διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ ἔργον αὐτὸ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, τὸ ἀσκεῖ ἡ Ὁργάνωσις Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Τὴν παρελθούσαν λοιπὸν Κυριακὴν 15) 6) 58 ἡ ἐν λόγῳ Ὁργάνωσις διωργάνωσε εἰς Πειραιᾶ τὴν ἐτήσιαν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν. Κυρίαι καὶ δεσποινίδες, παρὰ τὸν φόρτον τῶν οἰκογενειακῶν τῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν φροντίδων, ἐφρόντισαν διὰ τὴν ἀρτίαν ἐμφάνισιν τῆς ἀγορᾶς, ὥστε αὕτη νὰ παρουσιάσῃ καὶ ποικιλίαν ἀντικειμένων, ἀλλὰ καὶ χρησιμότητα. Ὁλη ἡ αἴθουσα τοῦ «Πάλλας» εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ τραπεζάκια καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς Κυριακῆς, ἰδίως δὲ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας, ἦτο κατάμεστος ἐπισκεπτῶν. Τὴν ἀγοράν ἐπεσκέφθησαν σχεδὸν ἅπαντες οἱ κληρικοὶ μας. Συγκινητικὴ ὑπῆρξε ἡ παρουσία τοῦ Ἀρχιμανδρίτου πατρὸς Ἀκακίου, προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς. Διὰ τὴν ὅλην ὀργάνωσιν ταὶ ἐμφάνισιν τῆς ἀγορᾶς ἀνήκουν θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸ Δ. Σ. καὶ τὰ μέλη τῆς «Παναγίας Ὁδηγήτριας».

Ὅσοι ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου, ἅς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἐξετέλεσαν ἔργον ἀγάπης καὶ ἐξεπλήρωσαν τὸ ἱερώτερον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν καθήκον. Τὰ μέλη τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ὀργάνωσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ κλειστὸ περιβάλλον ἐνὸς γέροντος ἢ ἐνὸς «προέδρου», ἐπιδιώκοντος ἰδίαν προβολήν, ἀλλὰ ἀνήκουν ὡς ἐπιστρατευμένοι ἐργάται ἀγάπης εἰς τὴν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἣτις ὡς μόνον ἀρχηγὸν ἔχει τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ αὕτη ἡ ἀλήθεια εἶναι σημαντικώτατη, διότι δὲν ἐξυπηρετοῦν πρόσωπα ἀλλὰ τὴν μεγάλην ὁλὴν ἡμῶν μητέρα τὴν Ἐκκλησίαν. Πολλοὶ ἐκ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, ποὺ ἐργάζονται εἰς τὴν Ὁργάνωσιν αὐτὴν, κατὰ τὰς φρικτὰς ἡμέρας τῶν διωγμῶν ἐπεσκέπτοντο εἰς τὰ κρατητήριά τοὺς συλλαμβανομένους ἱερεῖς μας, πολλοὶ καὶ αἱ ἴδιαι ἐφυλακίσθησαν κατὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια, ἀλλὰ πάλιν ἐπεσκέφθησαν τὸν ἀείμνηστον ποιμενάρχην μας εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του, καὶ ἐν γένει εἰργάσθησαν καὶ ἐργάζονται ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ προῖόν τῆς θυσίας τῶν καὶ τῶν κόπων τῶν δὲν θὰ ἐνισχύσῃ ἰδιωτικὰς περιουσίας, οὐτε θὰ θεμελιώσῃ προσωπικὰ κτίρια, ἔστω καὶ ἐὰν αὐτὰ ἔχουν τὸ σχῆμα Ναῶν ἢ καὶ μοναστηρίων ἀκόμη. Ἡ συγκομιδὴ τῶν εὐλογημένων αὐτῶν μελισσῶν θὰ μετουσιθῇ εἰς ἔργα ἀγά-

ΒΑΡΚΑΡΗΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ὁ ΑΘΗΝΑΙΟΣ εἰς τὴν ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΝ τῆς 18-5 58 γράφει, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐλύθη εὐχερέστετα, καὶ χωρὶς πολλὰς συζητήσεις. ὑπὸ ἐνός, βαρκάρη, κάτωδι τοῦ δημοτικοῦ Ὁρολογίου Πειραιῶς καὶ μόνον μέ... 30 λέξεις,

—Γιὰ στάσου, τί ὥρα ἔχεις; ἐρωτᾷ ὁ σοφὸς βαρκάρης τὸν ὀπισθοδρομικὸν (Παλαιοημερολογίτην) συνάδελφόν του.

—Δώδεκα παρὰ δέκα, ἀπαντᾷ.

—Γιὰ κύτα τὸ ρολοὶ ἀπάνω, τί λέει;

Δώδεκα.

—Βάλε λοιπόν, δέκα λεπτὰ ἔμπρὸς τὸ ρολοὶ σου καί... νὰ τὸ Νέο Ἡμερολόγιο. Μπῆρες; Καὶ ὁ ἄλλος ὁ κουτὸς μπῆκε.

Καὶ διαπορῶν ὁ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ἐπάγεται. Ἄλλὰ ποῦ νὰ εὐρεθῶν εἰς κάθε περίπτωσιν τόσον θαυμάσιαι (!) ἐπιγραμματικαὶ ἐξηγήσεις δι' ὅσα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται ἀδιαπέραστα.

Ἦκούσαμεν, ὅτι ὑπὸ τὸν ΑΘΗΝΑΙΟΝ κρύπτεται ἀνώτατος Ἀξιωματικὸς τοῦ Στρατεύματος καὶ ἐλπίζομεν, ὅτι οὗτος δὲν θὰ ἀνήκει εἰς ἓν τῶν (164) δογμάτων τῆς Δύσεως, οὔτε θὰ ἔχη δόσιν τὸν νεομισμένον ὄρκον μὲ δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τῆς νεκροκεφαλῆς ἐν τῷ σκοτεινῷ θαλάμῳ εἰς τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος (ΜΑΤΣ), τοῦτέστι τὸν Διάβολον, ὑπὸ τὰ ξίφη τοῦ Δοκιμαστοῦ καὶ τῶν Σεβασμίων (γράφει ἀτίμων, τοῦ ἐπισήμου

τῆς καὶ φιλανθρωπίας. Ἀρκετοὶ ἀσθενεῖς θὰ λάβουν φάρμακα, ἀρκετοὶ ἐνδεεῖς θὰ δεχθῶν μίαν παρηγορίαν καὶ πρὸ παντὸς ἀρκετὰ παιδάκια ἀνύατα καὶ καχεκτικά, ἀλλὰ καὶ πᾶμπωχα καὶ δυστυχεῖς θὰ πᾶν 15—20 ἡμέρες εἰς τὴν ἐξοχὴν. Αὐτοὶ ποῦ θὰ βοηθηθῶν δὲν εἶναι κάτοικοι τοῦ Ἀρῆ, ἀλλὰ χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, τοὺς ὁποίους ὡς λέοντες ὠρυόμενοι ἐπιζητοῦν νὰ καταπίουν τὰ ὄργανα τῶν ξένων προπαγανδῶν, ἐκμεταλλεύόμενα τὴν οἰκονομικὴν τῶν ἀνέχειαν. Ἡ ἀσθένεια, ὁ κενὸς στόμαχος, ἡ πενία εἶναι πάντοτε παγίδες ἐπικίνδυναι, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐξουδετερώνη, κατὰ τὸ δυνατόν, ἢ στοργῇ καὶ ἢ ἀγάπῃ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τὴν πρόνοιαν αὐτὴν τὴν ἀνέλαβον τὰ μέλη τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας».

Αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν διείδε καὶ ὁ ἀείμνηστος ποιμενάρχης ἡμῶν Χρυσόστομος, ὅταν ἠυλόγει τὴν σύστασιν τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας». Ὅ,τι δὲ ἐσκέπτετο ὡς καλὸν ἢ εὐγενὲς ψυχὴ του, εἶναι ἀναμφισβητήτως καλὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τοῦ ἀγῶνος μας, διακηρύσσομεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν, ὅτι τὸ ἐπιτελούμενον ὑπὸ τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγητρίας» ἔργον εὐρίσκεται μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν κατευθύνσεων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἀποτελεῖ δύναμιν ἀξιόλογον.

Συγχαίρομεν τὸ Δ. Σ. καὶ τὰ μέλη τῆς Θεοφιλοῦς αὐτῆς Ὁργανώσεως καὶ εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἐπιπέμῃ τὰς πλουσίας αὐτοῦ εὐλογίας.

κατασκοπευτικοῦ κέντρου, ὅπερ ΜΑΣΣΟΝΙΚΗ ΣΤΟΑ καλεῖται.

Ἄλλ' εἴτε εἰς ἓν τῶν (164) δογμάτων ἀνήκει, εἴτε ὑπὸ τὰ Κανδιανὰ τῆς Ἑβραϊομασονικῆς Στοᾶς δίκρανα διήλθε καὶ τὸ πικρὸν ποτήριον τοῦ μασονικοῦ ὄρκου ἔπιε, εἴτε παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας του νεωτεριστῆς ἐγένετο, ἐφ' ὅσον ἴσταιται ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ἀνάγκη νὰ ἀκούσῃ μετὰ τὸν βαρκάρην καὶ ἡμᾶς, οἵτινες παρὰ τὴν ἐπιγραμματικὴν ἐπεξήγησιν τοῦ βαρκάρη ὑπὸ τὸ ρολοὶ τοῦ Πειραιῶς ἐξακολουθοῦμεν νὰ παραμένωμεν ἀμετάπειστοι. Πάντως θὰ προτιμῶμεν τὴν ἐν λόγῳ ἐπιγραμματικὴν ἐπεξήγησιν ἀπὸ τὰ εἰρηνικὰ Χριστιανικὰ καὶ πλήρη ἐπιεικειᾶς καὶ χριστιανικῆν ἀγάπης ἐφαρμοσθέντα ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρως τὸ ζῆν ἀπορροφῆσαντος πτωχοτάτου Προκαθημένου Πατρὸς Ὑμῶν καὶ Ποιμενάρχου Σπυρίδωνος Βλάχου, τοῦ καταλιπόντος εἰς ἀνεψίους κλπ. ἑκατὸν χιλιάδας (100.000) χουσῶν λιρῶν, ἥτοι ὀκτάδας καθαρὰς ἑκατὸν δέκα τρεῖς (ἀφοῦ δὲν ἐντροπώμεθα...). Εὐχαρίστως ἐπαναλαμβάνομεν, θὰ προετιμῶμεν τὴν ἐπιγραμ. ἐπεξήγησιν τοῦ βαρκάρη, ἐὰν μάλιστα οὗτος ἦτο καὶ τοῦ Βόλγα! Καὶ ἐὰν μέχρι σήμερον δὲν ἐγνώρισαν καὶ δὲν τὴν ἀπεστήθισαν διὰ τὰ τὴν ἀπαγγέλλουσιν ἀπὸ μνήμης οἱ νεωτερισταὶ Θεολόγοι, τότε δέον νὰ τοὺς οἰκτίρωμεν, ἀφοῦ εἰς βαρκάρη μὴδόλως σπουδάσας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπεδείχθη σοφώτερος τῶν νεοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν λοιπῶν νομομαθῶν — Ὑπουργῶν κλπ.

Θὰ παρακαλέσωμεν μόνον τὸν κ. ΑΘΗΝΑΙΟΝ, ἀφοῦ μελετήσῃ ἐπισταμένως τὴν ἀπὸ 16—1—1923 ἔκθεσιν τῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς, νὰ μᾶς εἴπῃ ἐκ τίνων ἐλαττηρίων ἐκινήθησαν τότε τὰ μέλη αὐτῆς (Ἀρχιμανδρίται Ὑπουργοί, Καθηγηταὶ Θεολογικῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Νομομαθεῖς κλπ.) καὶ ἀπέρριψαν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ἵνα μὴ καταστῇ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ καὶ καταγέλαστος ἡ Ἑλληνικὴ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία καὶ μειώσῃ τὴν δύναμιν αὐτῆς ἐθνικῶς καὶ θρησκευτικῶς; Ἦσαν μήπως μικρόνοες καὶ ἔπαρχον ἀπὸ κουφόνοιαν, ἢ ἐνόσουν ἰδιοτελεῖαν καὶ ἐκμεταλλεύοντο ὡς οἱ σημερινοὶ Παλαιοημερολογίται — καθὼς γράφετε εἰς τὴν Καθημερινὴν τῆς 18 Μαΐου ἐ. ἔτ; Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν, ὅτι μᾶλλον τὰ τριάκοντα ἀργύρια τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ποντίφικος ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν ἀντιχριστιανικὴν προπαγάν-

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ

«Ὁ ἀγὼν ἀπέκτησε ἰδιόκτητα γραφεῖα! Δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κατόρθωμα! Τὰ γραφεῖα ἀνήκουν εἰς τὸν εὐσεβῆ λαόν. Ὅλοι ἐπομένως μὲ τὸν ΘΕΟΛΟΝ των θὰ πρέπει νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐξόφλησίν των. Κάθε προσφορά χάριν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἀποτελεῖ ἀγωνιστικὸν κτθζον».

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ Κύπρος καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι

Βαθύτατα συνεκίνησαν ὄχι μόνον τοὺς Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν εὐγένειαν αἰσθημάτων καὶ ἀνθρωπισμόν, τὰ γεγονότα τῆς πολυπαθοῦς καὶ μαρτυρικῆς Κύπρου. Καὶ ἔαν μὲν τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶχον ὡς ἀποκλειστικὴν πηγὴν τὴν ἁμοῖρον τοῦ χριστιανικοῦ φωτός ψυχὴν τοῦ λαοῦ τῆς ἡμισελήνου, τότε δὲν θὰ κατέπλησσαν, διότι θὰ ἐξηγοῦντο κατὰ λόγον κληρονομικότητος καὶ θεσηκεντικῆς μίσους, Αὐστηχὺς ὅμως, ὡς φαίνεται, τὰ γεγονότα αὐτὰ τεχνουργοῦνται ἀπὸ «πολιτισμένους» λαοὺς, πιστεύοντας, ὡς διακηρύσσουν, εἰς τὸν Χριστόν. Οἱ ἀπογονοὶ ἐξ ἑθροῦ τῆς Κύπρου καὶ γενικώτερον τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, εἶναι τὰ τέκνα τῆς Δύσεως, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὸν Χριστὸν λατρεύουν τὸν Θεὸν τῶν συμφερόντων τῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὡς κοιτίδα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν βλέπουν ὡς ἐνοχλητικὸν παράσιτον. Δὲν συνιστῶμεν μίσος καὶ πάθος κατ' οὐδενός. Ὑποδεικνύομεν μόνον τὰ πράγματα καὶ καλοῦμεν τοὺς Ἕλληνας νὰ παύσουν τὰς ἐρωτοτροπίας τῶν μὲ τοὺς δημίους τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν, τῆς τιμῆς τῶν καὶ τῆς ζωῆς τῶν.

Ἡ ξενόγλωσσα σχολεῖα καὶ οἱ Ἕλληνες

Μεταξὺ τῶν σχολικῶν ἰδρυμάτων, ποὺ ὑποδέχονται τὸν μαθητικὸν κόσμον εἶναι καὶ τὰ σχολεῖα, τὰ συντηρούμενα ὑπὸ ξένων κρατῶν ἢ τῆς Αὐτικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἀκόμη καὶ ξένων προπαγανδῶν. Δὲν γνωρίζομεν διαπρὸς τὸ Κράτος ἐπιτρέπει τὴν λειτουργίαν εἰς τὰ ξενόγλωσσα αὐτὰ σχολεῖα; οὔτε νομίζομεν, ὅτι εἰς τὰ ἐξωτερικὸν δύναται νὰ λειτουργοῦν ἑλληνικὰ σχολεῖα διὰ νὰ δέχονται τοὺς ὑπηκόους τῶν διαφόρων κρατῶν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν καὶ διακηρύσσομεν εἶναι, ὅτι δὲν πρέπει παιδιὰ ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν νὰ μορφώνονται εἰς τοιαῦτα σχολεῖα. Εἶναι προδοσία τῆς ἐθνικῆς τῶν καὶ Ὁρθόδοξου πίστεως καὶ μέγας κίνδυνος ἀλλοιώσεως τῶν φρονημάτων τοῦ παιδιοῦ. Ὑπάρχουν θαυμάσια ἑλληνικὰ σχολεῖα διὰ τοὺς Ἕλληνας μαθητάς. Μόνον ὁ νεοπλουτισμὸς καὶ ἡ ξεναμανία δικαιολογεῖ τὴν προτίμησιν τῶν ξένων σχολείων.

δαν τῆς Ἑβραϊσμοσύνης (ἥτις Μεγάλη Σινὰ τῆς Ἀνατολῆς καλεῖται) ἐπὶ νῆγον τὸ ΣΧΙΣΜΑ ἐξ οὗ ἐγελοιοποιήθη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος!!

Δὲν σὰς παραπέμπομεν εἰς ἀποφάσεις πολυλήθων Ἱερῶν Συνόδων, Ἀγίων καθ' ὅλα, ἀπὸ τοῦ 1583 μέχρι τοῦ 1890 δι' ὧν παρεδόθη εἰς τὸ ἀνάθεμα τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, διότι αἱ νεωτεριστικαὶ ἰδέαι καὶ ὁ ὀρθολογισμὸς σας δὲν συμβιβάζονται μὲ τὰς ἀπρηχαιομένας ἐκείνων ἀντιλήψεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν «ἐκμετάλλευσιν» ἀπὸ μέρους τῶν ὀπισθοδρομικῶν Παλαιοημερολογιτῶν μαρτυροῦν αἱ διαθήκαι τῶν ἀποθανόντων Ἀρχιεπισκόπων τῆς ΕΠΙΣΗΜΟΥ Ἐκκλησίας Λαμασκηνοῦ, 3.000 χρυσαὶ λίραι Ἀγγλίας, Σπυρίδωνος Βλάχου σφοδροῦ διώκτου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν 100.000 λίραι ἀφ' ἑνὸς καὶ Χρυσοστόμου Καβουρίδου πρώην Φλωρίνης, Ἀρχιεπισκόπου τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ΧΙΛΙΑΙ (ἀριθ. 1.000) ΔΡΑΧΜΑΙ ἀφ' ἑτέρου. Ὁ Ὁρθολογισμὸς σας κ. ΑΘΗΝΑΙΕ ὑποθέτομεν εὐκόλως θὰ δυνηθῇ νὰ συναγάγῃ τὰ συμπεράσματα μεταξὺ τιμῶν νεοημερολογιτῶν καὶ ἐκμεταλλευτῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ἀναμένομεν ἀπάντησιν

Εὐθύμιος Γ. Τριανταφύλλου
Συνταγματάρχης Χωροφυλακῆς ἐ.α.

Τὸ Ἐκκλησ. Συμβούλιον Μπάλλας (Ἀττικῆς)

Εἰς τὸ χωρίον Μπάλλας Ἀττικῆς, ὅπου ὡς γνωστὸν ὑπάρχει εὐσεβὲς παράστημα, ἐγένοντο ἀρχαιρεσίαι μεταξὺ τῶν μελῶν του καὶ ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι: 1) Παναγιώτης Ἀλεξανδρῆς, 2) Ἀνδρέας Παπαδήμας, 3) Ἀναστάσιος Καραγιώργος 4) Κωνσταντῆς Χρ. Κουβέλης, 5) Λάμπρος Μπάλλας. Αἱ ἀρχαιρεσίαι ἐγένοντο μετὰ πάσης χριστιανικῆς κοσμιότητος καὶ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐπίβλεψιν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς. Τοὺς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν καὶ εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἐνισχύσῃ.

Ἰωάννης Βαρυκόπουλος

Ὅλος αἰφνιδίως καὶ ὀψίμως ἐπληροφορήθημεν τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου Βαρυκοπούλου δικηγόρου, ἀνεψιοῦ τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Κυκλάδων Γερμανοῦ Βαρυκούλου. Εἰς τὴν βαρναλγοῦσαν οἰκογένειαν εὐχόμεθα πλουσίαν τὴν τοῦ Κυρίου θετικὴν παρηγορίαν, ἢ δὲ ψυχὴ τοῦ μεταστάντος εὐχόμεθα νὰ εὕρῃ τὴν αἰώνιαν ἀνάπαυσιν καὶ χαρὰν ἐν χόρῳ ζώντων.

Ὁ Διεθνὴς ὀρίζων

Ἀπειλαὶ πολέμων, ἐμφύλιοι σπαραγμοί, γιγαντιαῖοι ἐξοπλισμοί, θανάσιμος ἀνταγωνισμὸς εἰς τὴν ἐξασφάλισιν πολυανθρωποτέρων μέσων καταστροφῆς ἰδοὺ τί συνδέονται τὴν δραστηριότητα τῆς ἐποχῆς μας καὶ μὲ τί ἀσφυκτικῶς καταλαμβάνονται αἱ εἰδησεογραφικαὶ στήλαι τῶν ἐφημερίδων. Ὅλα αὐτὰ θέτουν τὸ ἀπεγνωσμένον ἐρώτημα: Θὰ ἔχομεν πόλεμον; Καὶ ἡμεῖς ἀπαντῶμεν: Ὁ πόλεμος δὲν εἶναι μόνον ἀποτέλεσμα πολιτικῆς καὶ στρατηγικῆς τακτικῆς· εἶναι καὶ φαινόμενον, συνδεδεμένον μὲ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν στάθμην τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν. Ἀς ἐρευνήσωμεν λοιπὸν τὴν ἐποχὴν μας μὲ τὸ πρίσμα αὐτό, διὰ νὰ βγάλωμε ὁ καθείς τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ Εἰς Ἅγιον Ὄρος

4-8 Ἰουλίου 1958

Μὲ πολυτελέστατα Πούλμαν μέχρι Σταυροῦ Χαλκιδικῆς.

Μὲ ναυλωθὲν πλοῖον τὸν περίπλου τῶν Ἀγίου Ὄρους καὶ ἐπίσκεψιν τῶν παραθαλάσσιων Μονῶν.

Γενικὰ ἔξοδα (ναῦλον, διανυκτερεύσεις, φαγητὸ κ.τ.λ.) **ΔΡΧ. 800.**

Πληροφορίαι: Γραφεῖα Ταξιδιῶν

ΓΙΟΥΠΙΤΕΡ

ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΤΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΑΛΥΘΜΩΝΟΣ)

ΤΗΛ. 23.530

Ἀρχαιρεσίαι

Εἰδοποιοῦνται τὰ μέλη τοῦ Σωματείου «Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον» διὰ τὴν Κυριακὴν 29/19 6 58 ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτοῦ καὶ ἀπὸ ὥρας 4-8 μ.μ. θὰ διεξαχθῶσι ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Λοιμωγικοῦ Συμβουλίου.